

# Finnguttens frieri

Nedtegnet av Anders Heyerdahl i Auskog 1853

Teksten er fra Alf Prøysens «De gamle visene».

Nå er det kommet i mine tanker at jeg vil søke meg opp en venn,  
alt hen på sjøen jeg monne vanke der har jeg mangen fornøyet stund.  
Alt hen til Bergen jeg monne vanke, der har jeg piker så tykt som sand,  
jeg ønsket at jeg var deres like, og at jeg var av den samme stand.

Jeg gikk opp og skuet på dristige piker min glede den var usigelig,  
jeg til min stallbroder monne sige at disse piker behager mig,  
der så jeg piken som var over alle gid hun ble med meg til Finnjans land,  
jeg ville gjerne med henne tale men her på gården går det ei an.

En torsdagsaften gikk jeg og tenkte, en fredagsaften da kom jeg dit,  
jeg som en frier der monne vente, jeg ble mottagen på beste vis.  
Jeg var vel fremme og litt unnselig, men enda vovet jeg like ut,  
jeg må vel tro at jeg kan fiksere jeg må vel tro at det kan gå an.

Vackra flicka du må ei tvila, thi jeg er oppfødt i Finnjans land,  
ja Finnjans land har jeg aller kjærest der hvor jeg vanker og hvor jeg bor,  
at når du bare min vackra flicka, vil blive med meg til Finnjans land,  
jeg vil ei ønske meg bedre lykke o gid vi bare var alt i hop.

Og er det sannhet som du nu siger at du er finne og er så fin,  
Gud hjelpe mig da som deg lover at sove søtt uti armen min.  
Hvorledes akter du deg at leve ja aller helst med den norske mø,  
for deres mat kan jeg ikke ete, Gud gi meg heller det tørre brød.

I Finlands skover skal du ei svelte, men leve der ut i godt forsyn,  
ja ut i pannen der skal du smelte det bjørnefett ut i ister bind.  
Og dyppe det i den sure lauken som vokser der både dag og natt,  
og ete kjinnegraut og mussusuppe og have gjestebud til hver dag.

At have gjestebud var dog galant, men det er kostbart at leve så,  
det får vel være for meg det samme, når jeg kun får det hvert fjerdingår.  
Jeg frykter mest for den vinterkulden, thi jeg er født ut i varme hus,  
og mine kleder er alt for tynne og leve der ut i sne og sludd.

På Finnjans skove skal du ei fryse ei heller mister du helsen din,  
inn under bjørnefellen skal du smyge og sove søtt ut i armen min.  
Ja lappskinnstrøyen og bjørnefellen og reinsskinnsokker og elgskinnssko,  
og reverompen til ring om halsen den bruker finngubben hvor han bor.

Ja attenhundre og femten skriver den første juni ved klokken fem,  
da kom jeg hjem til min vackra flicka fra Norges grenser til Finland hen.  
Ja attenhundre og femten skriver da kom jeg hjem til mitt fødeland,  
da kom jeg hjem til de grønne lunder som speiler seg i det klare vann.

Og all den glede som har meg ytret det er umulig å tale så,  
da kom de frem mine fire søstre de var stafferet fra topp til tå.  
På deres måte så var de fine, men da de kom hen til flickan min,  
da ble de jotte, da ble de stygge, ja de ble verre enn skogens dyr.